

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Ivy Zemanové v právní věci

žalobkyně: **K & P Transport, s. r. o.**, IČO 26025647
sídlem Přešťovice 139, 386 01 Strakonice
zastoupená advokátem JUDr. Janem Mrázkem
sídlem Jana Wericha 576, 388 01 Blatná

proti
žalované: **HELP TEX, z. s.**, IČO 02815991
sídlem Za Zámečkem 746/5a, 158 00 Praha 5 – Jinonice
zastoupená advokátem JUDr. Janem Šafrou, LL.M.
sídlem Revoluční 1082/8, 110 00 Praha 1

o zaplacení 9 982,50 EUR s příslušenstvím,
k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 12. ledna 2021,
č. j. 31 C 309/2020-75,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích I. a III. **potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 33 313 Kč a to do 3 dnů od jeho právní moci k rukám advokáta JUDr. Jana Mrázka.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni 1632,61 EUR s 10 % úrokem z prodlení p. a. z částky 1996,5 EUR od 30. 1. 2020 do 16. 10. 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Bartáková.

s 10 % úrokem z prodlení p. a. z částky 1632,61 EUR od 17. 10. 2020 do zaplacení, částku 1996,5 EUR s 10 % úrokem z prodlení p. a. z částky 1996,5 EUR od 4. 2. 2020 do zaplacení, částku 1996,5 EUR s 10 % úrokem z prodlení p. a. z částky 1996,5 EUR od 12. 3. 2020 do zaplacení, částku 1996,5 EUR s 10 % úrokem z prodlení p. a. z částky 1996,5 EUR od 2. 4. 2020 do zaplacení a částku 1996,5 EUR s 10 % úrokem z prodlení p. a. z částky 1996,5 EUR od 27. 3. 2020 do zaplacení, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Řízení zastavil do částky 363,89 EUR (výrok II.). Žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení 59 591 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).

2. Konstatoval, že žalobkyně se žalobou domáhala po žalované zaplacení částky 9 982,50 EUR se zákonnými úroky z prodlení s tvrzením, že pro žalovanou na základě jejích objednávek provedla přepravu zboží s nakládkami v Kladně v České republice a vykládkami v Marcianise v Itálii: a) s nakládkou dne 20. 12. 2019 a vykládkou dne 8. 1. 2020, kterou žalobkyně vyúčtovala žalované fakturou č. 32000020 ve výši 1 996,50 EUR, která byla splatná dne 29. 1. 2020, b) s nakládkou dne 13. 1. 2020 a vykládkou dne 15. 1. 2020, kterou žalobkyně vyúčtovala žalované fakturou č. 32000050 ve výši 1 996,50 EUR, která byla splatná dne 3. 2. 2020, c) s nakládkou dne 30. 1. 2020 a vykládkou dne 4. 2. 2020, kterou žalobkyně vyúčtovala žalované fakturou č. 32000147 ve výši 1 996,50 EUR, která byla splatná dne 11. 3. 2020, d) s nakládkou dne 24. 2. 2020 a vykládkou dne 26. 2. 2020, kterou žalobkyně vyúčtovala žalované fakturou č. 32000226 ve výši 1 996,50 EUR, která byla splatná dne 1. 4. 2020, e) s nakládkou dne 3. 2. 2020 a vykládkou dne 6. 2. 2020, kterou žalobkyně vyúčtovala žalované fakturou č. 320300051 ve výši 1 996,50 EUR, která byla splatná dne 26. 3. 2020. Vyúčtované přepravné žalovaná ani po četných urgencích žalobkyni nezaplatila, proto žalobkyně zaslala žalované předžalobní výzvu ze dne 30. 6. 2020, když ani po této výzvě žalovaná nezaplatila ničeho.
3. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou pro její předčasnost zamítnout v celém rozsahu. Učinila nesporným, že přepravní služby byly žalobkyní provedeny za sjednanou cenu, včas a řádně. Namítala, že cena provedených služeb žalobkyní pro žalovanou, vyúčtovaná shora uvedenými fakturami, není dosud splatná. Tvrдила, že splatnost ceny za přepravu byla mezi účastníky řízení sjednána odlišně, než jak tvrdí žalobkyně a vyplývá z CMR a faktur. Při objednávání a poskytování přepravních služeb bylo dohodnuto a žalobkyně srozuměna s tím, že úhrada za její přepravní služby bude vázána na inkaso pohledávek žalované za jejími odběrateli v Itálii. Za tímto účelem žalovaná vystavila žalobkyni plnou moc, konkrétně na zaměstnance žalobkyně, resp. řidiče Luboše L., aby inkasoval pohledávku žalované za společností Valletti Joseph, srl., se sídlem Via Cupa Viola 13, 80056 Ercolano, Itálie ve výši 6 331,60 EUR. Sídlo této společnosti se nachází v Ercolanu, tedy v blízkosti Neapole, což je rovněž v blízkosti města Marcianese, kam bylo přepravováno zboží žalobkyní. Pohledávka žalované za druhým subjektem společností USED CLOTHING IN THE WORLD s.r.l. je ve výši 4 844,40 EUR a sídlo této společnosti je rovněž přímo ve městě Marcianese, kam žalobkyně dopravovala zboží pro žalovanou. Ačkoli žalobkyně vystavila za provedené přepravy pro žalovanou účetní doklady – faktury, k přímému dotazu žalované, zastoupené p. Monikou Ewou K., stávající předsedkyní spolku, na žalobkyni zastoupenou Petrou K., zda platí, že úhrada za přepravu může být provedena až po úplném inkasu zmíněných dvou pohledávek žalované za jejími italskými odběrateli, byla žalovaná žalobkyní ujištěna, že ano. Nároky žalobkyně tak nelze přiznat, neboť podaná žaloba je předčasná z důvodu, že dosud nenastala splatnost uplatňovaných pohledávek za provedenou přepravu. Nároky žalované za italskými odběrateli nejsou dosud uspokojeny, jsou již intenzivně vymáhány. Žalovaná po podání žaloby zaplatila žalobkyni 10 000 Kč, přičemž ji zpravila, že tímto plněním neuznává dluh a plní toliko předčasně na dosud nesplatný závazek. Dne 1. 12. 2020 vzala žalobkyně žalobu co do výše 363,89 EUR zpět, neboť žalovaná tuto částku zaplatila žalobkyni v průběhu tohoto řízení, proto soud dle ust. § 96 odst. 1,2,4 o. s. ř. řízení do této částky zastavil.

4. Po provedeném dokazování a zhodnocení všech provedených důkazů podle ust. § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o. s. ř.), kdy soud I. stupně hodnotil každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy potom v jejich vzájemné souvislosti, dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Zamítl provedení důkazů, které s ohledem na zjištěný skutkový stav a právní hodnocení soudu považoval za nadbytečné a jejich provedení v rozporu s hospodárností tohoto řízení.
5. Po provedeném dokazování učinil soud I. závěr o skutkovém stavu jak podrobně popsán v odstavci 5 odůvodnění napadeného rozsudku. Pro právní posouzení věci učinil závěr o skutkovém stavu takový, že žalobkyně prokázala svá tvrzení, uvedená v žalobě a žaloba je důvodná.
6. Po právní stránce věc posoudil ustanovení § 2550 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen obč. zák.) a Úmluvu o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (dále i jen "Úmluva CMR"), která byla publikována jako vyhláška ministra zahraničních věcí č. 11/1975 Sb., a uzavřel, že smlouva o přepravě věci je ze své povahy smlouvou úplatnou. Závazek odesílatele zaplatit dopravci přepravné je podstatnou obsahovou náležitostí smlouvy o přepravě věci, jak to vyplývá z ustanovení § 2555 obč. zák., a přepravné je tedy pojmovým znakem této smlouvy. Jak však vyplývá z dikce ustanovení § 2564 obč. zák., sjednání výše přepravného pojmovým znakem smlouvy o přepravě věci není, neboť zákon umožňuje určit přepravné i v případech, pokud smlouva o přepravě věci o jeho výši mlčí. V případě, pokud by smlouva o přepravě věci výslovně stanovila, že za provedenou přepravu není odesílatel povinen zaplatit, nemohlo by jít o smluvní typ uzavřený dle ustanovení § 2555 a násl. obč. zák., ale takovou smlouvu by bylo třeba hodnotit jako smlouvu nepojmenovanou, uzavřenou dle ustanovení § 1746 odst. 2 obč. zák. Závazek odesílatele zaplatit dopravci přepravné je pojmovým znakem smlouvy o přepravě věci. Dohoda o výši přepravného může být učiněna i v rámci objednávky a jejího potvrzení ve smyslu § 2556 obč. zák., může však být i obsahem nákladního listu či jiného přepravního dokladu (takové ujednání bude obvyklé zejména v případech, pokud dle vůle smluvních stran, se bude na hrazení části přepravného či na celém přepravném podílet příjemce zásilky). Podle zákonné úpravy stihá povinnost zaplatit přepravné odesílatele. Odchyly od zákonných podmínek povinnosti uhradit přepravné jsou obsaženy v přepravních řádech, a pro mezinárodní přepravu v příslušných úmluvách. K povinnosti hradit přepravné a další poplatky spojené s přepravou zásilky tak srov. čl. 6 odst. 1 písm. i) ve vazbě na čl. 13 odst. 2 Úmluvy CMR. Dle Úmluvy CMR čl. 4 je dokladem o uzavření přepravní smlouvy nákladní list. Podle zákonné úpravy je splatnost přepravného závislá na řádném splnění závazku dopravce, tj. přepravit zásilku z místa odeslání do místa určení. Zákon tak jako podmínku splatnosti přepravného stanoví řádné ukončení přepravy dopravcem, a to provedením této přepravy do sjednaného místa určení. Provedení přepravy do místa určení lze chápat jako řádné dokončení a ukončení přepravy, tj. dojití zásilky do stanoveného místa sjednaného ve smlouvě o přepravě věci. Pro nabytí splatnosti je rozhodující, zda zásilka byla řádně do místa určení přepravena a pokud je dopravci znám příjemce zásilky ve smyslu § 2560 obč. zák., je pro nabytí splatnosti přepravného rozhodující, že v místě určení dopravce zásilku příjemci doručil. Zároveň je možné, aby si smluvní strany okamžik, kdy nastane splatnost přepravného, sjednali i zcela odchylně od zákona, tedy učinit přepravné a jeho splatnost závislým např. na okamžiku zahájení přepravy, na okamžiku převzetí zásilky dopravcem apod. Pokud je ve smyslu zákonné úpravy splatnost přepravného vázána na okamžik řádného ukončení přepravy do místa určení, stává se přepravné splatným ve lhůtě bez zbytečného odkladu po tomto ukončení přepravy. Stanovení délky lhůty bez zbytečného odkladu je závislé především na druhu zvolené přepravy a na okolnostech, za nichž byla přeprava realizována. Bližší specifikaci mohou obsahovat přepravní řády, příp. mezinárodní úmluvy u přepravy mezinárodní.
7. Soud I. stupně na základě zjištěných skutečností vycházejících z nesporných tvrzení účastníků řízení a z provedeného dokazování dospěl k závěru, že mezi účastníky řízení byly platně uzavřeny

smlouvy o přepravě věci dle ustanovení § 2550 obč. zák., žalobkyně přepravy věci provedla včas a řádně, přepravné vyúčtovala fakturami, které byly žalované doručeny, mají náležitosti daňového dokladu a je v nich uvedena i jejich splatnost. Závazek žalované zaplatit přepravné je tak závazkem splatným k jednotlivým časovým údajům, uvedených ve fakturách. Žádným relevantním důkazem, ani z jednání žalované, nebylo prokázáno tvrzení žalované o splatnosti přepravného vázaného na uskutečnění platby za dodané zboží žalované italským odběratelem za odlišnou dodávku zboží, než které bylo přepravováno žalobkyní (odstavec 10 odůvodnění napadeného rozsudku).

8. K námitce žalované, že žalobkyně uplatnila v tomto řízení dosud nesplacené závazky žalované, soud I. stupně konstatoval, že tato námitka je neopodstatněná. Tato skutečnost nebyla prokázána vzájemnou korespondencí mezi účastníky řízení, ani nákladními listy CMR ani daňovými doklady. Pokud žalovaná navrhovala účastnický výslech předsedkyně spolku žalované a svědeckou výpověď zaměstnankyně žalobkyně Petru K., soud tyto důkazy zamítl, neboť při sjednávání smluv o přepravě věci tyto komunikovaly emaily a SMS zprávami, z nichž tato tvrzená skutečnost nevyplývala. Zaměstnankyně žalobkyně nebyla ani oprávněna jakkoli prodlužovat splatnost daňových dokladů, jimiž žalobkyně vyúčtovala přepravné. Dohodu uzavřenou mezi osobami oprávněnými jednat za oba účastníky o splatnosti přepravného až po zaplacení obchodního partnera žalované za dříve dodané zboží či obvyklost takového jednání mezi nimi, z nichž by soud dovodil, že žalobkyně běžně / obvykle / přepravné účtuje až po té, co je zasilateli poukázána cena zásilky od jejího příjemce, žalovaná ani netvrdila ani neprokazovala. Výpovědi obou navrhovaných, jak žalované tak svědkyně, soud I. stupně považoval za nadbytečné a v tomto řízení nevhodné, když vyšel z emailové korespondence a přepisu SMS zpráv obou. Z emailu žalované ze dne 12. 3. 2020 adresovaného žalobkyni vyplývá, že naopak žalovaná se omlouvá za zpoždění plateb přepravného s tím, že jí Itálie dluží a nemůže z příjemce dostat finanční prostředky s tím, že jakmile bude mít žalovaná peníze, tak žalobkyni přepravné zaplatí (odstavec 11 odůvodnění napadeného rozsudku).
9. K další námitce žalované, že zplnomocnila řidiče kamionu, aby pro ni vyinkasoval u jejích zákazníků různé finanční obnosy, ceny zásilek s tím, že po té bude zaplacen žalobkyni přepravné, dospěl soud I. stupně k závěru, že pokud žalovaná zmocnila řidiče kamionu k převzetí jakékoliv částky, potom je potřeba vyžadovat splnění povinnosti, v případě že se k něčemu takovému zavázal, po řidiči kamionu, nikoli po žalobkyni. Plná moc, která byla provedena k důkazu, byla vystavena žalovanou jako zmocnitelkou neznámého data a žalobkyně má být zmocněnkyní, když v adrese korporace žalobkyně je uvedeno jméno Luboš L., je neplatným právním úkonem, pro její neurčitost, neboť z takto udělené plné moci nelze seznat, kdy byla udělena a který subjekt byl zmocněn /pokud by byla zmocněna žalobkyně, potom je v ní uvedeno chybné IČO, sídlo korporace zcela postrádá, pokud by jí měl být zmocněn řidič Luboš L., ten není účastníkem tohoto řízení ani účastníkem smlouvy o přepravě věci, uzavřené mezi účastníky tohoto řízení/. Na tomto místě se sluší připomenout, že plnou moc lze udělit jak fyzické tak i právnické osobě, rozdíl je však v tom, že v případě právnické osoby jednají její statutární orgány a fyzická osoba musí vše řešit osobně.
10. O příslušenství soud I. stupně rozhodl podle ust. § 1970 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve spojení s ust. § 2 nařízení vlády č. 184/2019 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěrenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích, ve znění nařízení vlády č. 434/2017 Sb. Splatnost přepravného nebyla mezi účastníky ujednána, proto vyšel ze zákonného ustanovení, že splatnost přepravného nastává bez zbytečného odkladu po provedení přepravy do místa určení. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně přepravné žalované vyúčtovala, nastala splatnost v den určený žalobkyní v jejích jednotlivých vyúčtováních, fakturách. Následující den po splatnosti

jednotlivých faktur se žalovaná tím, že provedené přepravy nezaplatila, dostala do prodlení, proto soud I. stupně žalobě vyhověl i ve vztahu příslušenství pohledávky (odstavec 13 odůvodnění napadeného rozsudku). Vzhledem k tomu, že žalovaná v rozporu se smluvním ujednáním nezaplatila žalobkyni celkovou dohodnutou cenu přeprav, rozhodl soud I. stupně, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozsudku. O nákladech řízení (výrok III.) bylo rozhodnuto podle ustanovení § 142 odst. 1 věta první o. s. ř.

11. Žalovaná podala proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě odvolání. Namítla, že uplatněný nárok neuznala, s tím že na svoji obranu uvedla (vyjádření z 12. 1. 2021, tvrzení při jednání dne 12. 1. 2021), že na základě následné dohody došlo k sjednání odkladu splatnosti do doby, než budou uspokojeny pohledávky žalované za jejími dlužníky v Itálii, společnostmi Valletti Joseph, s. r. l. a USED CLOTHING IN THE WORLD s. r. l. K této dohodě došlo mezi žalovanou zastoupenou paní Monikou Ewou Karcz a žalobkyní zastoupenou paní Petrou K.. Tvrzení žalobkyně ohledně objednání a realizace přepravy jsou z podstaty obrany žalované nerozhodné, neboť z hlediska její obrany je zásadní toliko fakt, že povinnost zaplatit přepravné byla stranami odložena na později. Z SMS komunikace stran vyplývá, že skutečně došlo ke zmocnění řidiče žalobkyně pro inkaso pohledávek žalované v Itálii, ze sdělení žalované emailem z 12. 3. 2020 vyplývá, že se žalovaná odkazovala na to, že zaplacení přepravného bude možné, jakmile budou uspokojeny pohledávky v Itálii. Tato zjištěná skutková tvrzení potvrzují obranu žalované, že mezi účastníky bylo komunikováno ohledně inkasa pohledávek žalované v Itálii, k čemuž byla žalobkyně zmocněna, a že žalovaná ani nezpochybňovala svůj závazek vůči žalobci, nýbrž se toliko v duchu domluvy s žalobkyní odkazovala na to, že jej splní právě po inkasu pohledávek od italských dlužníků. Tvrzení žalované o dohodě o odkladu splatnosti tak koresponduje s dílčími skutkovými zjištěními, avšak v dalším rozsahu se obranou žalované soud první instance překvapivě odmítl zabývat, když zamítl její důkazní návrhy výslechy svědků. Prvoinstanční soud nedostal tomu, aby zjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, resp. aby vyhodnotil odpovídajícím způsobem procesní obranu žalované. Působí absurdně postoj prvoinstančního soudu, který nejdříve v rámci vysvětlení právního rámce smluv o přepravě (bod 7., 8., a 9. odůvodnění) konstatuje, že *„Zároveň je možné, aby si smluvní strany okamžik, kdy nastane splatnost přepravného, sjednaly i zcela odchylně od zákona, tedy učinit přepravné a jeho splatnost závislým např. na okamžiku zahájení přepravy, na okamžiku převzetí zásilky dopravcem apod.“* (bod. 8 odůvodnění), aby následně přišel s hodnocením že *„Žádným relevantním důkazem, ani z jednání žalované, nebylo prokázáno tvrzení žalované o splatnosti přepravného vázaného na uskutečnění platby za dodané zboží žalované italským odběratelem za odlišnou dodávku zboží, než které bylo přepravováno žalobkyní.“* Žalovaná navrhla, aby odvolací soud změnil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 12. 1. 2021, č. j. 31 C 309/2020 – 75 (jeho I. a III. výrok), a žalobu zamítl a žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudem první instance i odvolacím soudem; případně aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k soudu první instance k dalšímu řízení.
12. Žalobkyně navrhla, aby byl napadený rozsudek jako věcně správný potvrzen. Poukázala na to, že v žádné korespondenci mající charakter psaného slova jakožto nejprokazatelnějšího důkazu není zmínka o tom, že by snad mělo dojít k dohodě o odložení splatnosti nebo vázání splatnosti na úhradu ze strany obchodní partnerů žalované. Naopak, z veškeré korespondence je zřejmé, že všemi pohledávkami vůči svým obchodním partnerům disponuje stále žalovaná, že nedošlo k žádnému postoupení a ani že by splatnost pohledávek žalobkyně měla být oproti termínům splatnosti ve fakturách posunuta. Naopak, v této korespondenci se žalovaná omlouvá za prodlení s úhradou z důvodu, že nemá uhrazeno a odkazuje na neplacení svých obchodních partnerů. Co více, tyto omluvy přicházejí v období po údajném zplnomocnění řidiče žalobkyně ze dne 4. 3. 2020 a tvrzení žalovaného se tak nemohou zakládat na pravdě. Stejně tak zplnomocnění k inkasu je vystaveno dávno po té, co byly přepravy provedeny a vyúčtovány a případné změny smluv by musely být činěny v písemné formě. V tomto kontextu je proto jednoznačně nutné pozitivně kvitovat dodržení principu hospodárnosti řízení při postupu soudu prvního stupně,

který upřednostnil „listinné“- důkazy formou elektronické korespondence a SMS zpráv před výsledkem svědků navrhovaných žalovanou, když návrh na důkaz výsledkem těchto osob jako nadbytečný zamítl. Samotná představa, že by žalobkyně vůbec přistoupila na to, že ponese veškeré podnikatelské riziko, tj. provede přepravy a ponese riziko jejich úhrady a žalovaná se v podstatě dostane na úroveň za nic neručícího zprostředkovatele, je naprosto iluzorní a pro žalobkyni neakceptovatelná. Zcela by zde absentoval zdravý rozum, pokud by žalobkyně k tomuto přistoupila teprve dodatečně po té, co bylo zjištěno, že zde existuje objektivní problém s úhradou za přepravené zboží. Navíc na straně žalované chybí podstatná tvrzení, tj. konkrétní datum odsunutí splatnosti, úroky z prodlení za způsobené opoždění atd. a ručení žalované. I pokud by byla tvrzení žalované pravdivá, je zcela evidentní, že datum posunutí splatnosti není nikde zmíněno, respektive je definováno obecně bez data splatnosti. V takovém případě by šlo o dluh splatný na výzvu a výzva byla opakovaně činěna. Minimálně již nyní bylo prokázáno provedeným dokazováním, že bylo vyzýváno k úhradě e-mailem 12. 3. 2020 a dále zcela nepochybně předžalobní výzvou.

13. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání a v jeho mezích soud přezkoumal podle § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, a podané odvolání neshledal opodstatněným.
14. Podle ustanovení § 2564 odst.1 obč. zák. je přepravné splatné bez zbytečného odkladu po provedení přepravy do místa určení.
15. Podle § 2564 odst. 2 obč. zák. není-li výše přepravného ujednána, náleží dopravci přepravné obvyklé v době uzavření smlouvy s přihlednutím k obsahu závazku.
16. Odvolací námitky v podstatě opakují argumentaci žalované, která již byla snášena v řízení před soudem prvního stupně a se kterou se soud prvního stupně ve svém odůvodnění řádně vypořádal v odstavcích 10, 11 a 12 napadeného rozsudku včetně toho, proč neprovedl další důkazy s tím, že by stejně nemohly prokázat nic v tom směru, že by došlo k nějaké relevantní dohodě mezi účastnicemi o změně termínu splatnosti. Soud prvního stupně správně uzavřel, že jde o závazek splatný k jednotlivým časovým údajům uvedených ve fakturách a že žádným relevantním důkazem ani z jednání žalované nebylo prokázáno tvrzení žalované o splatnosti přepravného vázaného na uskutečnění platby za dovezené zboží italským odběratelem za odlišnou dodávku zboží. Zde se správně vypořádal i s tím emailem, kterým to všechno začalo, kde v podstatě žalovaná strana se omlouvá za opožděné platby a ani z té plné moci pro toho řidiče nelze dovodit, že by došlo k posunutí splatnosti. Je zásadně třeba vycházet z toho, že daný vztah se řídí § 2564 občanského zákoníku a že přepravné je splatné bez zbytečného odkladu po provedení přepravy do místa určení. Dále se řídí dohodou CMR vyhlášenou pod č. 11/1975 Sb., kdy samotný vztah prokazuje nákladní list ve smyslu čl. 4 a splatnost se dále podává tak, jak ji uvedl soud prvního stupně z čl. 6 odst. 1 písm. i) a z čl. 13. K tomu je třeba zmínit i komentář *Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, 1007 s. k tomuto ust. § 2564, kde se tedy uvádí, že přepravné představuje odměnu za provedení přepravy a dle dikce zákona je splatné bez zbytečného odkladu po provedení přepravy do místa určení. Termín „bez zbytečného odkladu“ znamená v horizontu jen několika dní. Uvede-li však dopravce na svém vyúčtování přepravy - v daném případě na předmětných fakturách – dobu splatnosti, která bude delší, než horizont několika dní, nebo bude-li to mezi stranami ujednáno, je přepravné splatné v této (jiné) lhůtě. Tak je tomu i v posuzovaném případě. Obrana žalované proti tomu nemůže obstát. Ostatně případně na to poukazuje i strana žalující ve svém vyjádření k odvolání, kdy správně hodnotí ty důkazy, které byly sneseny k tomu, čím mělo být prokázáno, že došlo ke změně splatnosti, přičemž za rozhodující považuje odvolací soud to, že samotná představa, že by žalobkyně přistoupila na to, že ponese veškeré podnikatelské riziko, tj. provede přepravy a ponese riziko jejich úhrady a žalovaná se v podstatě dostane na úroveň za nic neručícího zprostředkovatele, je naprosto iluzorní, pro žalobkyni neakceptovatelná. Zcela by zde absentoval*

zdravý rozum, pokud by žalobkyně k tomu přistoupila teprve dodatečně poté, co bylo zjištěno, že existuje objektivní problém s úhradou za přepravené zboží.

17. Odvolací soud má proto z uvedených důvodů rozsudek soudu prvního stupně za věcně správný a jako takový ho v napadených výrocích I. a III. podle § 219 o. s. ř. potvrdil tedy včetně správného výroku o nákladech řízení, když ve výroku II. zůstal podle § 206 odst. 2 o. s. ř. odvoláním nedotčen.
18. O nákladech odvolacího řízení rozhodl podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalobkyně měla v odvolacím řízení plný procesní úspěch. Náklady představují odměnu advokáta za dva a půl úkonu právní služby advokáta po 9 300 Kč podle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, - „a.t.“ za vyjádření k odvolání, účast na jednání odvolacího soudu 26.10.2021, které bylo odročeno bez projednání věci (§ 14 odst.2 a.t. – jako náhrada za promeškaný čas), a účast při jednání odvolacího soudu 16. 11. 2021, vše spolu 23 250 Kč, se dvěma režijními paušály po 300 Kč podle § 13 odst.4 a.t., když za náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst.2 a.t. tento nenáleží, tedy celkem 600 Kč, dále cestovné osobním vozem 2x Blatná Praha a zpět vždy s náhradou za ztrátu času za 6 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 3 a. t. to vše ve výši 1 814 Kč a 1 867 Kč (soudní jednání 26. 10. a 16. 11. 2021) dle vyúčtování, celkem 3 681 Kč, vše dohromady 27 531 Kč s 21% DPH pak finálních 33 313 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, lze je podat k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 16. listopadu 2021

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.
předsedkyně senátu